U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci navrhovatelky **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury,** se sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1, o návrhu navrhovatelky na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 A 15/2011

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Navrhovatelka **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelka podala dne 17. 2. 2011 u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) návrh na určení procesní lhůty k provedení úkonu podle § 174a zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích; (dále „zákon o soudech a soudcích“), v něm uvádí, že dne 28. 1. 2011 podala návrh na vydání usnesení o nákladech řízení o kasační stížnosti proti usnesení č. j. 7 Ca 46/2008 - 27 ze dne 16. 6. 2008. Přestože soud dne 16. 2. 2011 vydal rozhodnutí o odmítnutí žaloby a o nákladech řízení o žalobě, nevydal rozhodnutí o nákladech řízení o kasační stížnosti, jak mu uložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 7 As 97/2010 - 231. U Městského soudu v Praze dochází k vědomým průtahům v rozhodování o nákladech řízení o kasační stížnosti, byť tato povinnost vyplývá z obsahu spisu.

Městský soud v Praze postoupil návrh Nejvyššímu správnímu soudu dne 26. 9. 2011 s vyjádřením a soudním spisem Ve svém vyjádření městský soud k věci uvedl, že žaloba byla odmítnuta usnesením ze dne 16. 2. 2011, č. j. 7 A 15/2011 - 262; téhož dne byl spis zapůjčen Obvodnímu soudu pro Prahu 2 s tím, že spis je nutno vrátit ve lhůtě 2 týdnů. Dne 17. 2. 2011 byl žalobkyní učiněn návrh na vydání opravného usnesení (č. l. 273) a zároveň byl podán návrh na určení lhůty. Soudci byl návrh kanceláří předložen až dne 24. 3. 2011, kdy byl také vrácen zapůjčený spis. Dne 24. 3. 2011 byl návrh na vydání opravného usnesení zamítnut (č. l. 278), zároveň byla žalobkyně vyzvána, zdali trvá na návrhu na určení lhůty (č. l. 279), na svém návrhu setrvala. Spis nebyl předložen Nejvyššímu správnímu soudu bezprostředně po učinění návrhu, neboť proti usnesení o

odmítnutí žaloby byla podána kasační stížnost. Z důvodů procesní ekonomie a s ohledem na skutečnost, že požadované rozhodnutí bylo již vydáno, soud činil úkony v řízení o kasační stížnosti s tím, že Nejvyššímu správnímu soudu budou postoupeny jak kasační stížnost, tak návrh na určení lhůty. Kasační stížnost proti usnesení, jímž bylo ve věci rozhodnuto, byla posléze vzata žalobkyní zpět. Městský soud v Praze návrh na určení lhůty neshledává důvodným.

Z předloženého spisového materiálu byly zjištěny následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Městský soud usnesením ze dne 12. 6. 2008, č. j. 7 Ca 46/2008 - 27, odmítl žalobu navrhovatelky, jíž se domáhala zrušení rozhodnutí ministra kultury ze dne 6. 3. 2008, č. j. 3316/2008, kterým bylo ve zkráceném přezkumném řízení, vedeném podle ustanovení § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zrušeno rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 19. 11. 2007, č. j. 12308/2007, jímž bylo k odvolání navrhovatelky zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 6. 9. 2007, č. j. KÚOK 93866/2007, kterým nebylo vyhověno její žádosti o poskytnutí informací týkajících se nemovitých kulturních památek hradu Bouzov a Šternberk, a věc byla vrácena tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Proti tomuto usnesení podala navrhovatelka kasační stížnost, v níž byla zastoupena na základě plné moci advokátkou JUDr. Janou Kašpárkovou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je opodstatněná, přitom mimo jiné konstatoval, že *„(b)ude na městském soudu, aby nejprve vyřešil otázky již uvedené, kterými se nezabýval, a teprve poté usuzoval na to, zda žalobou napadené rozhodnutí ministra kultury je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., či nikoliv a zda je tedy přezkoumatelné ve správním soudnictví.“* Rozsudkem ze dne 9. 12. 2010, č. j. 7 As 97/2010 - 231 Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení, ve svém rozhodnutí konstatoval rovněž, že o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud ve svém novém rozhodnutí. (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Po doručení zrušujícího rozsudku NSS požádala navrhovatelka v zastoupení advokátky JUDr. Jany Kašpárkové dne 28. 1. 2011 o samostatné vydání rozhodnutí o nákladech řízení o kasační stížnosti; žádost odůvodnila tím, že není podmínkou, aby rozhodnutí ve věci samé a rozhodnutí o nákladech řízení před Městským soudem v Praze a před Nejvyšším správním soudem bylo na jednom rozhodnutí (jedné listině). Navrhovatelka uvedla dále, že je nezaměstnaná a přiznání nákladů řízení před NSS zásadně dopadá do jejích majetkových poměrů.

Dne 16. 2. 2011 rozhodl městský soud v intencích zrušujícího rozsudku NSS usnesením č. j. 7 A 15/2011 - 262 tak, že žalobu navrhovatelky, jíž se domáhala zrušení rozhodnutí ministra kultury ze dne 6. 3. 2008, č. j. 3316/2008, odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. V usnesení městský soud konstatoval, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Proti tomuto usnesení podala navrhovatelka dne 17. 2. 2011 kasační stížnost, téhož dne podala i návrh na vydání opravného usnesení, v němž uvádí, že *„(m)ěstský soud chybou v psaní opomenul v usnesení 7 A 15/2011 - 262 ze dne 16. 2. 2011 zapsat výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti, jak mu uložil NSS, kterým by náklady řízení o kasační stížnosti (zaplacený soudní poplatek, hotové výdaje a odměna advokátky) přiznal plně procesně úspěšné stěžovatelce*“. Navrhovatelka navrhla, aby městský soud opravným usnesením doplnil výrok III předmětného usnesení, který nedopatřením opomenul. Téhož dne navrhovatelka podala rovněž návrh na určení lhůty dle § 147a zákona č. 6/2002 Sb.

O návrhu stěžovatelky na vydání opravného usnesení rozhodl městský soud usnesením č. j. 7 A 15/2011 - 278 dne 24. 3. 2011 tak, že návrh zamítl. V odůvodnění přitom uvedl, že *„(p)ovinnost rozhodnou o nákladech řízení o kasační stížnosti vyplývá z ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.; toto ustanovení je odrazem principu rozhodování o nákladech řízení až v rozhodnutí, jímž se řízení končí, neboť právě v tomto okamžiku jsou zřejmé skutečnosti relevantní pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, a to úspěch účastníka ve věci, tj. v řízení o žalobě (neboť tou je iniciován spor mezi účastníky řízení), popř. procesní výsledek ve věci (tj. o žalobě), jak je tomu v daném případě. Žalobkyně nebyla s žalobou úspěšná, žaloba byla odmítnuta. Proto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Není rozhodné, že na základě kasační stížnosti podané žalobkyní bylo předchozí usnesení o odmítnutí žaloby zrušeno; náklady řízení o kasační stížnosti sledují osud výsledku řízení o žalobě samotné. O nákladech řízení o kasační stížnosti pak není z tohoto důvodu rozhodováno ani samostatným výrokem.*“

Dne 16. 6. 2011 vzala stěžovatelka zpět kasační stížnost podanou dne 17. 2. 2011, následně městský soud usnesením č. j. 7 A 15/2011 - 305 ze dne 8. 7. 2011 řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 16. 2. 2011, č. j. 7 Ca 15/2011 - 262 zastavil a rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 3 000 Kč.

Dne 20. 7. 2011 podala stěžovatelka u městského soudu návrh na opravu zřejmé nesprávnosti ve výroku III cit. usnesení o zastavení řízení, a tvrdí, že soud nesprávně uvedl částku 3 000 Kč namísto 5 000 Kč, neboť nezapočítal ještě poplatek zaplacený za žalobu, která byla soudem odmítnuta. K výzvě soudu, aby doložila zaplacení poplatku za žalobu, uvedla následně, že byla upozorněna na chybný údaj ve svých podkladech a sdělila soudu, že žádost je bezpředmětná.

Nejvyšší správní soud neshledal návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu městským soudem důvodný.

Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích, má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení.

Podle odstavce 8 citovaného ustanovení dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází

v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je-li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Důležitým hlediskem při posuzování průtahů v řízení je skutečnost, zda jsou průtahy způsobeny pouze státní mocí (soudem) nebo jsou zapříčiněny i samotným jednáním účastníků řízení či stěžovatele. Takové hledisko je respektováno i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, neboť v jeho rozhodnutích jsou rozlišovány důvody zapříčiněné postupem státu na jedné straně a postupem účastníků řízení na straně druhé.

V projednávané věci je ze spisu zjevné, že stěžovatelka podala žalobu, kterou městský soud odmítl, proti odmítavému usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost. Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, nicméně tento postup a priori sám o sobě neznamená, že stěžovatelka měla ve věci úspěch. Takový závěr by bylo lze učinit, pokud by na základě zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu městský soud vyhověl i podané žalobě. V takovém případě by potom byl soud povinen přihlížet nejen k nákladům, které vznikly v souvislosti s řízením o žalobě, ale započíst rovněž náklady, které byly vynaloženy v řízení o kasační stížnosti. Tak tomu však v případě stěžovatelky nebylo. Žaloba, kterou se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, byla odmítnuta, byť jí předcházelo pro stěžovatelku „úspěšné“, nicméně nikoli však již konečné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť rozhodnutí kasačního soudu zdaleka nepředjímalo výsledek řízení, tedy úspěch či neúspěch stěžovatelky v řízení proti žalovanému. Městský soud vázán právním názorem vysloveným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byl povinen věcí stěžovatelky se zabývat znovu, při respektování závěrů, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl. Pokud městský soud v novém řízení, vázán právním názorem kasačního soudu, dospěl k závěru svědčícímu pro odmítnutí návrhu stěžovatelky, neboť shledal, že se nejedná o rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., nelze považovat stěžovatelku v řízení za úspěšnou.

Lze zde poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2011, č. j. 5 Afs 52/2010 - 548, v němž zdejší soud mimo jiné konstatoval, že „*(n)árok na náhradu nákladů řízení o předcházející kasační stížnosti nemá krajský soud posuzovat izolovaně, pouze podle úspěchu v samotném řízení o kasační stížnosti, jak to učinil krajský soud v předmětné věci, ale rozhodující pro náhradu všech nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti je v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 110 odst. 2 s. ř. s. celkový úspěch ve věci, tedy v tom, zda krajský soud, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí, nakonec žalobou napadené rozhodnutí zruší, či zda žalobu zamítne.*

V souvislosti s výše uvedeným je zjevné, že městský soud nebyl nedůvodně nečinný stran rozhodnutí o nákladech řízení o kasační stížnosti, neboť o takovém nároku nebylo lze rozhodovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 174a odst. 8, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné. (§ 174a odst. 9 zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 7. října 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu